

IMATGE i PARAULA

Fot. JOSEP BUSOMS i DOMENECH
Text: JOAN CUSCO i AYMAMI



LA CADIRA DE VIMET

Brassolejo quietament en les aigües mortes.

Jo, que vaig ser repòs d'hores plàcides, de migdiades, de trencasons, ara, ja ho veieu on he anat a parar...Es tota una cursa el meu destí, ai las!

Quan em van teixir aquelles mans artesanes tot cantarejant cançons noves i velles, o murmurant d'aquell i d'aquell altre, poc podia pensar el que arribaria ser de mi!

Ara espero que les hores mortes amb mi acabin.

Abans, jo era repòs d'hores blaves...

Ara, abans...Temps, vet-ho-aquí. Temps...

El temps que passa. El temps que es perd. El temps que es mou. I el temps quiet en aquest rabeig...

Voldria que una riuada se m'emportés aigua avall, a la mar asolellada, i que les ones, enjogassades, em bressolessin fortament, puix aquest bressolar quiet d'ara m'està desfent de mica en mica, lentament...

Se m'han acabat les hores blaves...

Es una gentilesa de

MONISTROL
CINE FOTO

Fotografia
Cinema

Pg. Gral. P. de Rivera, 4